

HOD PO ŽICI

Svi smo imali priliku promatrati akrobatske vještine u nekom luna parku. Jedna od njih je i hod (možda točnije ples) po žici na određenoj visini. Izvođač utroši godine i godine vježbanja samo u tome da sve svoje sile i svu svoju pažnju usmjeri na točan položaj svoga stopala i ispravno držanje svojega tijela kako bi održao ravnotežu. Budno razmišlja o svakom trzaju svojih mišića i svakom sljedećem pokretu, o strujanju zraka oko svojih udova i o zategnutosti žice po kojoj hoda. Sve to, jer i najmanji trzaj i nepromišljen korak, može biti poraz za njega.

I ljudski život mi se nekada čini sličnim hodu po žici. Čovjek puno puta treba uložiti sve svoje sile kako bi održao ravnotežu na tankoj liniji kršćanskih načela koja se probija kroz šumu svega što nudi ovaj svijet sklon relativizmu, hedonizmu, nestalnosti i makijavelizmu svake vrste.

I dok sinovi ovoga svijeta vode nesmiljenu borbu proračunatosti i smišljenosti svakog svoga sljedećeg koraka kako bi održali ravnotežu tamo gdje jesu, meni se čini kako je za nas jednostavnije: Biti zagledan u oči božanskoga Učitelja koji bodri svaki naš korak i čeka nas na kraju puta.

Biti zagledan u Njegove oči! Rekoh, najlakše je tako slijediti Ga! Ali, ne čini li nam se da je često teško biti zagledan u nečije oči. Ima trenutaka kada cijeli život dobije smisao samo u jednom pogledu. Trenutaka u kojima sve ono što nam je život bio ili govorio, stane onamo gdje se susretnemo s pogledom drugoga koji nas razumije.

Nasuprot tomu ima i takvih trenutaka kada ne možemo izdržati pogled koji nam je usmjeren, kada ne znamo kuda bismo sa sobom i s njim. Pri tome mislim čisto na razinu naših ljudskih odnosa. Tu puno puta znamo biti majstori u izmišljanju zaštitnih maski. U traženju vlastitih odgovora i istina o sebi ne dopuštamo pogledu drugoga da nam kaže barem jedan djelić istine o nama.

Susret s Njegovim pogledom puno je složeniji (ili jednostavniji ovisno o tome što očekujemo).

Pred Njim maske ne pale i toga smo jako svjesni. Ali tu i nije problem jer u stvari i ne želimo pred njega s maskama. Problem se javlja kada, svjesni vlastite nestalnosti, krhkosti i puno puta nesposobnosti da se održimo "na razini" nasljedovanja Isusa, ne možemo izdržati Njegov pogled. Osjećamo se tromima, molitva postaje mučna i tišina nam ništa ne govori. Svi naši pokušaji dobrih djela ne čine nas radosnima i kao da u sebi čujemo glas koji nam govori kako je sve to uzalud kad uvijek ostajemo oni isti, skloniji sebičnosti i uskogrudnosti nego širini Isusova duha. I zar se takvi usuđujemo zagledati u Njegove oči? Ne! Češće prihvaćamo poraz, polazimo putem osrednjosti i linijom manjeg otpora i životarimo u svojoj svakodnevnici. A negdje duboko cvilimo u čežnji za onim drugačijim, za radošću "zamilovanosti u ljubljenome" (usp. Ef 1, 6) koja daje krila našem duhu i čini nas poletnima za svako dobro djelo.

Ili - ako smo borci po prirodi, možemo sve svoje sile upregnuti u borbi da ostanemo besprijekorni pred Isusovim pogledom što redovito završi razočaranjem u samoga sebe. Ipak je najbolje što u takvom duševnom raspoloženju (ili povlačenja ili razočaranja) možemo učiniti to da u poniznosti ustrajemo pred Isusovim pogledom, da ga ljubimo i čeznemo za njegovom prisutnošću u našem životu. Ne moramo od života činiti hod po žici kako bismo zaslužili Njegovu ljubav. "Ta u Ljubavi nas predodredi za posinstvo, za sebe..." (usp. Ef). Njegov pogled će nam reći kako nas ljubi neizmjerljivo savršenije, čistije, jače nego što to možemo i zamisliti. Ljubi nas ljubavlju koja stvara, liječi i usavršuje. Ljubi nas kako samo Bog može ljubiti i vjerojatno u ovom zemaljskom životu ne bismo izdržali puninu spoznaje veličine te ljubavi.

Hod kroz život u zagledanosti u Njegove oči tada postaje avantura otkrivanja još nepoznatih predjela vlastitog nam bića otkupljena krvlju Njegovom...

s. M. Dijana Mihalj

U OBRANU NEDUŽNOG I GREŠNOG

Isus pred Pilatom - pod optužbom da prisvaja sebi naslov «kralja židovskoga». Pilat uvida neosnovanost optužbe. Pokušava izvući Isusa. Lukavi tužitelji udaraju na njegovu uporište - njegovu vladalačku stolicu. Između sigurnosti svoje vladalačke stolice i nepravedno optuženog Isusa on se odlučuje sačuvati stolicu a Isusa posla u smrt. Pobijedilo je lukavstvo zlobe, kukavičluk osobnih interesa i rušilačka snaga zasljepljene mase. Osuđen je Nedužni.

Taj isti osuđenik našao se, nedavno prije toga, u ulozi Pilata, Suca. Dovedi su mu ženu zatečenu u preljubu, grešnicu. Zakon je jasan - kamenovanje. I ona se našla u mreži lukavosti zlobe i pod rušilačkim kotačem zasljepljene mase. Ne dokazuje svoju nedužnost. Možda bi bila priznala svoju krivnju, da je Sudac od nje to tražio. Možda je zanijemila u osjećaju nemoći da dokaže svoju nedužnost. Svejedno. Njezin Sudac je u njoj razlikovao čovjeka od grijeha. Upro je pogled u njezine tužitelje. Bili su izvan sebe. Spremni rastrgati sve oko sebe. Trebalo ih je vratiti samima sebi. Dao im je priliku. Odvratio je svoj pogled od njih. Zatim ih pozvao da svrnu pogled sami na sebe. Razdvojio je čopor. Lukavstvu zla ispali su iz ruku konci mreže u kojoj su držali uplašeno ljudsko stvorenje. «Grešnica» nije osuđena.

Ukidanjem smrtne kazne nije čovjek izgubio rušilačku snagu svojstvenu krdu, nije se oslobodio utjecaja mase, nije zaštitio svoj osobni stav, nisu potrgane spletke lukavosti, mreže zavisti i mržnje, nisu se umanjila sredstva zasljepljivanja. Naprotiv, sve to može biti perfidnije u načinu djelovanja, skrivenije u svojoj zloći, razornije u svojoj prekrivenosti. Dan za danom možemo prekrivati oči posve prozirnim zavjesama,